

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 606/2013

af 12. juni 2013

om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2, litra a), e) og f),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

efter høring af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor den frie bevægelighed for personer sikres, og som letter adgangen til retlig prøvelse, navnlig gennem princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser i civilretlige spørgsmål. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Unionen vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, navnlig når foranstaltningerne er nødvendige for det indre markedes funktion.

(2) Det fastsættes i artikel 81, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), at samarbejdet om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger skal bygge på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser.

(3) I et fælles område med retfærdighed uden indre grænser er det vigtigt at vedtage bestemmelser, der kan sikre en hurtig og enkel anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse i en anden medlemsstat af beskyttelsesforanstaltninger truffet i én medlemsstat, for at sikre, at den beskyttelse, der ydes en fysisk person i én medlemsstat, opretholdes og videreføres i en hvilken som helst anden medlemsstat, som personen rejser eller flytter til. Det er nødvendigt at sikre, at unionsborgernes legitime udøvelse af deres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og artikel 21 i TEUF ikke medfører en forringelse af beskyttelsen.

(4) Gensidig tillid til retsplejen i Unionen og målet om en hurtigere og mindre bekostelig udveksling af beskyttelsesforanstaltninger i Unionen begrundet princippet om, at sådanne beskyttelsesforanstaltninger, når de er truffet i én medlemsstat, anerkendes i alle andre medlemsstater, uden at der kræves særlige procedurer. Det følger heraf, at en beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i én medlemsstat (»oprindelsesmedlemsstaten«), bør behandles på samme måde, som hvis den var truffet i den medlemsstat, hvori der anmodes om anerkendelse (»den medlemsstat, som anmodningen rettes til«).

(5) For at nå målet om fri udveksling af beskyttelsesforanstaltninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.

(6) Denne forordning bør gælde for beskyttelsesforanstaltninger, der træffes med henblik på at beskytte en person, når der er alvorlige grunde til at formode, at den pågældende persons liv, fysiske eller psykiske integritet, personlige frihed, sikkerhed eller seksuelle integritet er i fare, f.eks. for at forebygge enhver form for kønsbestemt vold eller vold i nære relationer såsom fysisk vold, chikane, seksuel aggression, forfølgelse, intimidering eller andre former for indirekte tvang. Det er vigtigt at understrege, at denne forordning finder anvendelse på alle ofre, uanset om de er ofre for kønsbestemt vold.

(7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse ⁽³⁾ sikrer, at ofre for kriminalitet får passende information og støtte.

⁽¹⁾ EUT C 113 af 18.4.2012, s. 56.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 22.5.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.6.2013.

⁽³⁾ EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57.

- (8) Denne forordning supplerer direktiv 2012/29/EU. Det forhold, at en person er genstand for en beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i civile retlige spørgsmål, udelukker ikke nødvendigvis denne person fra at blive defineret som et »offer« i henhold til nævnte direktiv.
- (9) Anvendelsesområdet for denne forordning falder ind under området for samarbejdet om civile retlige spørgsmål som omhandlet i artikel 81 i TEUF. Denne forordning finder kun anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i civile retlige spørgsmål. Beskyttelsesforanstaltninger vedtaget i straffesager er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre ⁽¹⁾.
- (10) Begrebet civile retlige spørgsmål bør fortolkes selvstændigt i overensstemmelse med EU-rettens principper. Om den myndighed, der træffer en beskyttelsesforanstaltning, er civilretlig, administrativ eller strafferetlig, bør ikke være bestemmende med henblik på vurderingen af en beskyttelsesforanstaltnings civile retlige karakter.
- (11) Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar ⁽²⁾ (»Bruxelles IIa-forordningen«). Afgørelser, der er truffet i henhold til Bruxelles IIa-forordningen, bør fortsat anerkendes og fuldbyrdes i henhold til nævnte forordning.
- (12) Denne forordning tager hensyn til medlemsstaternes forskellige retlige traditioner og berører ikke de nationale ordninger for at træffe beskyttelsesforanstaltninger. Denne forordning forpligter ikke medlemsstaterne til at ændre deres nationale systemer med henblik på at gøre det muligt at træffe beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål, eller til at indføre beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål med henblik på anvendelsen af denne forordning.
- (13) For at tage hensyn til de forskellige typer myndigheder, der træffer beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål i medlemsstaterne, og til forskel fra andre områder af det retlige samarbejde, bør denne forordning anvendes på afgørelser fra både judicielle og administrative myndigheder, forudsat at sidstnævnte giver garantier, navnlig vedrørende deres upartiskhed og parternes ret til retslig prøvelse. Politimyndigheder bør under ingen omstændigheder betragtes som udstedelsesmyndigheder som defineret i denne forordning.
- (14) Ud fra princippet om gensidig anerkendelse bør beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i civile retlige spørgsmål i oprindelsesmedlemsstaten, anerkendes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, som beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål i overensstemmelse med denne forordning.
- (15) I overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse svarer anerkendelsen til beskyttelsesforanstaltningens varighed. Under hensyntagen til forskellene mellem beskyttelsesforanstaltningerne i medlemsstaternes lovgivning, navnlig for så vidt angår deres varighed, og det forhold, at denne forordning typisk vil finde anvendelse i presserende situationer, bør virkningerne af anerkendelsen i henhold til denne forordning imidlertid undtagelsesvis begrænses til en periode på 12 måneder fra udstedelsen af den i denne forordning omhandlede attest, uanset om selve beskyttelsesforanstaltningen (hvad enten den er midlertidig, tidsbegrænset eller tidsubegrænset) har længere varighed.
- (16) I tilfælde, hvor varigheden af en beskyttelsesforanstaltning er længere end 12 måneder, bør tidsbegrænsningen af virkningerne af anerkendelsen i henhold til denne forordning ikke berøre den beskyttede persons ret til at påberåbe sig beskyttelsesforanstaltningen i henhold til en anden tilgængelig EU-retsakt, der omhandler anerkendelse, eller til at anmode om en national beskyttelsesforanstaltning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
- (17) Begrænsningen af virkningerne af anerkendelse udgør en undtagelse, som skyldes den særlige karakter af denne forordnings genstand og bør ikke skabe præcedens for andre instrumenter på det civile og handelsretlige område.
- (18) Denne forordning bør kun omhandle anerkendelse af den forpligtelse, som beskyttelsesforanstaltningen pålægger. Forordningen bør ikke regulere procedurerne for gennemførelse eller fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen og bør heller ikke omfatte potentielle sanktioner, der måtte blive pålagt, hvis den forpligtelse, der er omhandlet i beskyttelsesforanstaltningen, tilsidesættes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Disse spørgsmål overlades til lovgivningen i denne medlemsstat. I overensstemmelse med EU-rettens generelle principper og navnlig princippet om gensidig anerkendelse skal medlemsstaterne dog sikre, at beskyttelsesforanstaltninger, som anerkendes i henhold til denne forordning, kan få virkning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

⁽¹⁾ EUT L 338 af 21.12.2011, s. 2.

⁽²⁾ EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1.

- (19) De beskyttelsesforanstaltninger, der er omfattet af denne forordning, bør yde den beskyttede person beskyttelse på dennes bopæl eller arbejdssted eller et andet sted, som denne person regelmæssigt besøger, f.eks. nære familie-medlemmers bopæl eller personens barns skole eller uddannelsesinstitution. Uanset om det pågældende sted eller udstrækningen af det område, der er omfattet af beskyttelsesforanstaltningen, er beskrevet i beskyttelsesforanstaltningen i form af en eller flere specifikke adresser eller en henvisning til et afgrænset område, som den person, der forårsager fare, ikke må henholdsvis nærme sig eller befinde sig på (eller en kombination af disse to), hænger anerkendelsen af den forpligtelse, som beskyttelsesforanstaltningen pålægger, sammen med det formål, som dette sted tjener for den beskyttede person, snarere end med den specifikke adresse.
- (20) I lyset af ovenstående, og forudsat at beskyttelsesforanstaltningens karakter og væsentlige elementer bibeholdes, bør den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, kunne justere de faktuelle elementer i beskyttelsesforanstaltningen, hvis en sådan justering er nødvendig, for at anerkendelsen af beskyttelsesforanstaltningen kan få virkning i praksis i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Faktuelle elementer omfatter adressen, den generelle placering eller den minimumsafstand, som den person, der forårsager fare, skal holde fra den beskyttede person, adressen eller den generelle placering. Beskyttelsesforanstaltningens type og civile karakter må imidlertid ikke berøres af en sådan justering.
- (21) For at lette enhver justering af en beskyttelsesforanstaltning bør det i attestens anføres, om den adresse, der er angivet i beskyttelsesforanstaltningen, er bopælen, arbejdsstedet eller et sted, som den beskyttede person regelmæssigt besøger. Endvidere bør det eventuelle afgrænsede område (den omtrentlige radius fra den specifikke adresse), som er omfattet af den forpligtelse, der ifølge beskyttelsesforanstaltningen er pålagt den person, der forårsager fare, også anføres på attesten.
- (22) For at lette den frie udveksling af beskyttelsesforanstaltninger i Unionen bør der med denne forordning indføres en ensartet model for attesten og en flersproget standardformular med henblik herpå. Udstedelsesmyndigheden bør på den beskyttede persons anmodning udstede attesten.
- (23) Felter til fri tekst i den flersprogede standardformular til attesten bør begrænses mest muligt, således at oversættelsen eller translitterationen i de fleste tilfælde kan tilvejebringes, uden at den beskyttede person pålægges udgifter, ved at bruge standardformularen på det relevante sprog. Eventuelle udgifter til nødvendig oversættelse, der går ud over teksten på den flersprogede standardformular, bør fordeles som fastsat i oprindelsesmedlemsstatens lovgivning.
- (24) Indeholder attesten fri tekst, bør den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, afgøre, hvorvidt der er behov for oversættelse eller translitteration. Dette bør ikke udelukke den beskyttede person eller udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten fra på eget initiativ at tilvejebringe en oversættelse eller translitteration.
- (25) For at sikre, at retten til et forsvar for den person, der forårsager fare, respekteres, når beskyttelsesforanstaltningen blev truffet ved udeblivelse eller efter en procedure, der ikke omfatter forhåndsunderretning af denne person (»ex parte-procedure«), bør det kun være muligt at udstede attesten, hvis denne person har kunnet varetage sine interesser i forbindelse med beskyttelsesforanstaltningen. Med henblik på at undgå omgåelse og under hensyntagen til, at sager, i hvilke der er behov for beskyttelsesforanstaltninger, typisk er hastende, bør det imidlertid ikke være nødvendigt, at den periode, hvor der kan fremkommes med et sådant forsvar, er udløbet, før der kan udstedes en attest. Attesten bør udstedes, så snart beskyttelsesforanstaltningen kan fuldbyrdes i oprindelsesmedlemsstaten.
- (26) Under henvisning til målene om enkelhed og hurtighed fastsætter denne forordning enkle og hurtige metoder til at underrette den person, der forårsager fare, om procesuelle skridt. Disse særlige underretningsmetoder bør kun gælde for denne forordning på grund af dens genstands særlige karakter, bør ikke skabe præcedens for andre instrumenter på det civil- og handelsretlige område, og bør ikke berøre en medlemsstats forpligtelser vedrørende forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile sager som følge af en bilateral eller multilateral konvention indgået mellem denne medlemsstat og et tredjeland.
- (27) Når den person, der forårsager fare, er blevet underrettet om attesten og også når der foretages en justering af de faktuelle elementer i en beskyttelsesforanstaltning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, skal der tages behørigt hensyn til den beskyttede persons interesse i, at vedkommendes opholdssted eller andre kontaktoplysninger ikke videregives. Sådanne oplysninger bør ikke videregives til den person, der forårsager fare, medmindre videregivelsen er nødvendig for, at foranstaltningen kan overholdes eller fuldbyrdes.
- (28) Udstedelse af en attest bør ikke kunne indbringes for en højere myndighed.

- (29) Attesten bør berigtiges, hvis den på grund af en åbenbar fejl eller unøjagtighed, såsom en slåfejl eller en skrive- eller kopieringsfejl, ikke korrekt afspejler beskyttelsesforanstaltningen, eller den bør kaldes tilbage, hvis den tydeligvis er udstedt med urette, f.eks. hvis den anvendes til en foranstaltning, der falder uden for denne forordnings anvendelsesområde, eller hvis den er udstedt i modstrid med kravene til dens udstedelse.
- (30) Udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten bør på anmodning bistå den beskyttede person med at indhente oplysninger om, hvilke myndigheder i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, beskyttelsesforanstaltningen skal påberåbes over for, eller anmodningen om fuldbyrdelse skal rettes til.
- (31) En harmonisk retspleje kræver, at indbyrdes uforenelige afgørelser ikke bør træffes i to medlemsstater. Derfor bør denne forordning give mulighed for at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen i tilfælde af uforenelighed med en retsafgørelse, der er truffet eller anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
- (32) Almene hensyn kan i ekstraordinære tilfælde begrunde, at retterne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, nægter at anerkende eller fuldbyrde en beskyttelsesforanstaltning, når anvendelsen heraf ville være klart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i medlemsstaten. Retterne bør imidlertid ikke kunne anvende denne ordre public-undtagelse til at nægte at anerkende eller fuldbyrde en beskyttelsesforanstaltning, når dette strider mod Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 21.
- (33) Såfremt beskyttelsesforanstaltningen suspenderes eller tilbagekaldes, eller såfremt attesten tilbagekaldes i oprindelsesmedlemsstaten, bør den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ved forelæggelse af den relevante attest suspendere eller tilbagekalde virkningerne af anerkendelsen og, hvis det er relevant, fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen.
- (34) En beskyttet person bør have reel adgang til domstolsprøvelse i andre medlemsstater. For at sikre en sådan reel adgang i de procedurer, der er omfattet af denne forordning, skal der ydes retshjælp i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art ⁽¹⁾.
- (35) For at lette anvendelsen af denne forordning bør medlemsstaterne forpligtes til at tilvejebringe visse oplysninger om deres nationale regler og procedurer vedrørende beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF ⁽²⁾. Der bør gives adgang til medlemsstaternes oplysninger gennem den europæiske e-justice-portal.
- (36) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til udarbejdelse og senere ændring af de formularer, der er omhandlet i denne forordning. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ⁽³⁾.
- (37) Undersøgelingsproceduren bør anvendes til vedtagelse af gennemførelsesretsakter om udarbejdelse og senere ændring af de formularer, der er omhandlet i denne forordning.
- (38) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den tilstræber navnlig at sikre retten til forsvar og retten til en retfærdig rettergang, jf. chartrets artikel 47 og 48. Denne forordning bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (39) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte regler for en enkel og hurtig mekanisme til anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger truffet i en medlemsstat i civile retlige spørgsmål, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (40) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

⁽¹⁾ EFT L 26 af 31.1.2003, s. 41.

⁽²⁾ EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25.

⁽³⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

- (41) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (42) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav en udtalelse den 17. oktober 2011 ⁽¹⁾ på grundlag af artikel 41, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾ —

flere af følgende forpligtelser for at beskytte en anden person, når sidstnævntes fysiske eller psykiske integritet kan være i fare:

- a) et forbud mod eller regulering af at befinde sig der, hvor den beskyttede person bor, arbejder eller regelmæssigt er på besøg eller opholder sig
- b) et forbud mod eller en regulering af kontakt med den beskyttede person i enhver form, herunder pr. telefon, e-mail eller almindelig post, fax eller på enhver anden måde
- c) et forbud mod eller en regulering af at komme tættere på den beskyttede person end en nærmere angivet afstand

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning fastsættes regler for en enkel og hurtig mekanisme til anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger truffet i en medlemsstat i civilretlige spørgsmål.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål, truffet af en udstedelsesmyndighed, som omhandlet i artikel 3, nr. 4).
2. Denne forordning finder anvendelse på grænseoverskridende sager. Med henblik på denne forordning antages en sag for at være en grænseoverskridende sag, når en beskyttelsesforanstaltning truffet i en medlemsstat søges anerkendt i en anden medlemsstat.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger, der henhører under forordning (EF) nr. 2201/2003.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »beskyttelsesforanstaltning«: en afgørelse, uanset betegnelse, truffet af udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning, hvorved den person, der forårsager fare, pålægges en eller

- 2) »beskyttet person«: den fysiske person, som er genstand for beskyttelse på grundlag af en beskyttelsesforanstaltning
- 3) »person, der forårsager fare«: en fysisk person, der er blevet pålagt en eller flere af forpligtelserne i nr. 1)
- 4) »udstedelsesmyndighed«: enhver judiciel myndighed eller enhver anden myndighed, som en medlemsstat har udpeget som havende kompetence med hensyn til spørgsmål, der falder ind under denne forordning, forudsat at denne anden myndighed giver parterne garantier med hensyn til upartiskhed, og forudsat at dens afgørelser vedrørende beskyttelsesforanstaltningen i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den har sit virke, kan gøres til genstand for prøvelse ved en judiciel myndighed og har samme virkning som en afgørelse truffet af en judiciel myndighed vedrørende det samme spørgsmål
- 5) »oprindelsesmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor beskyttelsesforanstaltningen er truffet
- 6) »medlemsstat, som anmodningen rettes til«: den medlemsstat, hvor der søges om anerkendelse og eventuelt fuldbyrdelse af en beskyttelsesforanstaltning.

KAPITEL II

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF BESKYTTELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 4

Anerkendelse og fuldbyrdelse

1. En beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de andre medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure, og er eksigibel, uden krav om en erklæring om eksigibilitet.

⁽¹⁾ EUT C 35 af 9.2.2012, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

2. En beskyttet person, der i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ønsker at påberåbe sig en beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i oprindelsesmedlemsstaten, skal forelægge den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til:

- a) en kopi af beskyttelsesforanstaltningen, som opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed
- b) attesten udstedt i oprindelsesmedlemsstaten, jf. artikel 5, og
- c) om nødvendigt en translitteration og/eller en oversættelse af attesten i overensstemmelse med artikel 16.

3. Attesten har kun virkning, i den udstrækning beskyttelsesforanstaltningen er eksigibel.

4. Uanset om beskyttelsesforanstaltningen har en længere varighed, er virkningerne af anerkendelse i henhold til stk. 1 begrænset til en periode på 12 måneder at regne fra attestens udstedelsesdato.

5. Proceduren for fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger følger lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 5

Attest

1. Udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten udsteder på den beskyttede persons anmodning attesten ved brug af den flersprogede standardformular, der udarbejdes i overensstemmelse med artikel 19, og som indeholder de oplysninger, der er omhandlet i artikel 7.

2. Udstedelsen af en attest kan ikke indbringes for en højere myndighed.

3. På den beskyttede persons anmodning udleverer udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten ved brug af den flersprogede standardformular, der udarbejdes i overensstemmelse med artikel 19, en translitteration og/eller en oversættelse af attesten til den beskyttede person.

Artikel 6

Krav til udstedelse af attesten

1. Attesten må kun udstedes, hvis den person, der forårsager fare, er blevet underrettet om beskyttelsesforanstaltningen i overensstemmelse med lovgivningen i oprindelsesmedlemsstaten.

2. Når beskyttelsesforanstaltningen træffes ved udeblivelse, kan attesten kun udstedes, hvis det indledende processkrift i proceduren eller et tilsvarende dokument er blevet forkyndt for den person, der forårsager fare, eller den pågældende i givet fald på anden vis er blevet underrettet om indledningen af proceduren i overensstemmelse med lovgivningen i oprindelsesmedlemsstaten i så god tid og på en sådan måde, at den pågældende har kunnet varetage sine interesser under sagen.

3. Er beskyttelsesforanstaltningen blevet truffet efter en procedure, som ikke foreskriver, at der skal ske forhåndsunderretning af den person, der forårsager fare (»ex parte-procedure«), kan attesten kun udstedes, hvis den pågældende person, havde ret til at få prøvet beskyttelsesforanstaltningen i henhold til lovgivningen i oprindelsesmedlemsstaten.

Artikel 7

Attestens indhold

Attesten skal indeholde følgende oplysninger:

- a) udstedelsesmyndighedens navn og adresse/kontaktoplysninger
- b) sagsnummer
- c) attestens udstedelsesdato
- d) oplysninger om den beskyttede person: navn, fødselsdato og -sted, hvis kendt, og, under en iøjnefaldende advarsel om at adressen vil kunne videregives til den person, der forårsager fare, en adresse til brug for underretning
- e) oplysninger om den person, der forårsager fare: navn, fødselsdato og -sted, hvis kendt, og adresse til brug for underretning
- f) alle oplysninger, der er nødvendige for fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen, herunder, hvis det er relevant, typen af foranstaltning og den forpligtelse, den pålægger den person, der forårsager fare, samt præcisering af stedets funktion og/eller det afgrænsede område, som den pågældende person ikke må henholdsvis nærme sig eller befinde sig på
- g) beskyttelsesforanstaltningens varighed
- h) varigheden af virkningerne af anerkendelse i henhold til artikel 4, stk. 4

- i) en erklæring om, at kravene i artikel 6 er opfyldt
- j) oplysninger om rettighederne i henhold til artikel 9 og 13
- k) til orientering denne forordnings fulde titel.

Artikel 8

Underretning af den person, der forårsager fare, om attesten

1. Udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten underretter den person, der forårsager fare, om attesten, og om at udstedelsen af attesten resulterer i anerkendelse og, når det er relevant, eksigibilitet af beskyttelsesforanstaltningen i samtlige medlemsstater i henhold til artikel 4.

2. Har den person, der forårsager fare, bopæl i oprindelsesmedlemsstaten, foretages underretningen i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Har den person, der forårsager fare, bopæl i en anden medlemsstat end oprindelsesmedlemsstaten eller i et tredjeland, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende.

I situationer, hvor adressen på den person, der forårsager fare, er ukendt, eller hvor den pågældende person nægter at anerkende modtagelsen af meddelelsen, følges lovgivningen i oprindelsesmedlemsstaten.

3. Den beskyttede persons opholdssted eller andre kontaktoplysninger må ikke videregives til den person, der forårsager fare, medmindre videregivelse heraf er nødvendig, for at beskyttelsesforanstaltningen kan overholdes eller fuldbyrdes.

Artikel 9

Berigtigelse eller tilbagekaldelse af attesten

1. Med forbehold af artikel 5, stk. 2, og hvis den beskyttede person eller den person, der forårsager fare, anmoder udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten herom, eller på denne myndigheds eget initiativ, skal attesten:

- a) berigtiges, hvis der på grund af en skrivefejl er uoverensstemmelse mellem foranstaltningen og attesten, eller
- b) tilbagekaldes, hvis den tydeligvis er blevet udstedt med urette i henhold til de krav, der er fastsat i artikel 6, og anvendelsesområdet for denne forordning.

2. Proceduren for berigtigelse eller tilbagekaldelse af en attest, herunder for en eventuel klage vedrørende berigtigelsen eller tilbagekaldelsen, følger oprindelsesmedlemsstatens lovgivning.

Artikel 10

Bistand til den beskyttede person

På den beskyttede persons anmodning bistår udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten den beskyttede person med at fremskaffe oplysninger, som er stillet til rådighed i overensstemmelse med artikel 17 og 18, om, hvilke myndigheder i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, beskyttelsesforanstaltningen skal påberåbes over for, eller anmodningen om fuldbyrdelse skal rettes til.

Artikel 11

Justering af beskyttelsesforanstaltningen

1. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, justerer, hvis og i det omfang det er nødvendigt, de faktuelle elementer i beskyttelsesforanstaltningen med henblik på fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltningen i denne medlemsstat.

2. Proceduren for justering af beskyttelsesforanstaltningen følger lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

3. Den person, der forårsager fare, underrettes om justeringen af beskyttelsesforanstaltningen.

4. Har den person, der forårsager fare, bopæl i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, foretages underretningen i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Har den person, der forårsager fare, bopæl i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller i et tredjeland, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende.

I situationer, hvor adressen på den person, der forårsager fare, er ukendt, eller hvor den pågældende person nægter at anerkende modtagelsen af meddelelsen, følges lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

5. Justeringen af beskyttelsesforanstaltningen kan påklages af den beskyttede person og af den person, der forårsager fare. Klageproceduren følger lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Indbringelse af en klage har dog ikke opsættende virkning.

Artikel 12

Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet

Beskyttelsesforanstaltninger truffet i oprindelsesmedlemsstaten kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 13

Nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Anerkendelsen og eventuelt fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen nægtes efter anmodning fra den person, der forårsager fare, i det omfang en sådan anerkendelse:

- a) åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
- b) er uforenelig med en retsafgørelse afsagt eller anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Anmodningen om nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse fremsættes over for retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, som denne medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i henhold til artikel 18, stk. 1, litra a), nr. iv).

3. Anerkendelse af beskyttelsesforanstaltningen kan ikke nægtes med henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader en sådan foranstaltning på samme grundlag.

Artikel 14

Suspension eller tilbagekaldelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Såfremt beskyttelsesforanstaltningen suspenderes eller tilbagekaldes i oprindelsesmedlemsstaten, såfremt dens eksigibilitet suspenderes eller begrænses, eller såfremt attesten tilbagekaldes i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, litra b), udsteder udstedelsesmyndigheden i oprindelsesmedlemsstaten på anmodning fra den beskyttede person eller den person, der forårsager fare, en attest, der oplyser om denne suspension, begrænsning eller tilbagekaldelse, ved brug af den flersprogede standardformular, der udarbejdes i overensstemmelse med artikel 19.

2. Forelægger den beskyttede person eller den person, der forårsager fare, den i henhold til stk. 1 udstedte attest, skal den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, suspendere eller tilbagekalde virkningerne af anerkendelsen og i givet fald fuldbyrdelsen af beskyttelsesforanstaltningen.

KAPITEL III

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Legalisering og tilsvarende formaliteter

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formaliteter for dokumenter udstedt i en medlemsstat i forbindelse med denne forordning.

Artikel 16

Translitteration eller oversættelse

1. Når der i henhold til denne forordning kræves translitteration eller oversættelse, skal denne ske til det/et af de officielle sprog i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller til et andet sprog af EU-institutionernes officielle sprog, som denne medlemsstat har angivet, at den kan acceptere.

2. Oversættelser i henhold til denne forordning foretages af en person, der er beføjet til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne, jf. dog artikel 5, stk. 3.

Artikel 17

Oplysninger, der stilles til rådighed for offentligheden

Medlemsstaterne fremsender som led i Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område oprettet ved beslutning 2001/470/EF og med henblik på at stille oplysningerne til rådighed for offentligheden en beskrivelse af de nationale regler og procedurer vedrørende beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål, herunder oplysninger om typen af myndigheder, der er kompetente i spørgsmål, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde

Medlemsstaterne ajourfører disse oplysninger løbende.

Artikel 18

Meddelelse af oplysninger fra medlemsstaterne

1. Senest den 11. juli 2014 meddeler medlemsstaterne Kommissionen følgende oplysninger:

- a) den type myndigheder, der er kompetente i spørgsmål, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, med angivelse, hvis det er relevant, af:
 - i) de myndigheder, der er kompetente til at træffe beskyttelsesforanstaltninger og til at udstede attester i overensstemmelse med artikel 5
 - ii) de myndigheder, over for hvilke en beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat, skal påberåbes, og/eller som er kompetente til at fuldbyrde en sådan foranstaltning

iii) de myndigheder, der er kompetente til at foretage justeringen af beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1

iv) de retter, som anmodningen om nægtelse af anerkendelse, og i påkommende tilfælde fuldbyrdelse, skal indgives til i overensstemmelse med artikel 13

b) hvilket eller hvilke sprog der accepteres ved oversættelse, jf. artikel 16, stk. 1.

2. Kommissionen stiller de i stk. 1 omhandlede oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, bl.a. på webstedet for Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område.

Artikel 19

Udarbejdelse og senere ændringer af formularer

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter til udarbejdelse og senere ændring af de formularer, der er omhandlet i artikel 5 og 14. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 20.

Artikel 20

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
L. CREIGHTON
Formand

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 21

Revision

Senest den 11. januar 2020 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændringer.

Artikel 22

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 11. januar 2015.

Denne forordning finder anvendelse på beskyttelsesforanstaltninger truffet den 11. januar 2015 eller derefter, uanset hvornår sagen er indledt.